

Sygn. akt IV CSK 569/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości położonej
przy ulicy P. w S.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 21 grudnia 2015 r.:

- naruszenie art. 189 k.p.c. przez uznanie, że powódka wykazała interes prawny w żądaniu ustalenia nieważności uchwały,

- naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia uniemożliwiającego kontrolę kasacyjną,

- naruszenie art. 18 ust. 1 ustawy o własności lokali w związku z art. 201 k.c. przez przyjęcie, że przedmiot uchwały z 8 marca 2014 r. stanowiło ustanowienie zarządu, w związku z czym uchwała ta powinna być zawarta w formie aktu notarialnego,

- naruszenie art. 3 ust. 1 u.k.w.h. przez przyjęcie, że powódka ma legitymację czynną w niniejszym postępowaniu, podczas gdy w rzeczywistości mają ją nie ona, czyli Z. S., lecz wpisana w księdze wieczystej jako właścicielka lokalu nr (...) Z. S..

Wniosek o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana uzasadniła oczywistą zasadnością tej skargi spowodowaną tym, że powódka nie mogła domagać się ustalenia nieważności objętej pozwem uchwały, gdyż w księdze wieczystej jako właścicielka lokalu nr [...] wpisana jest nie ona – Z. S., lecz Z. S..

Ponadto jako ewentualną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała istotne zagadnienie prawne, dotyczące formy wyboru przez

właścicieli lokali w małej wspólnocie mieszkaniowej zarządu wspólnoty i kompetencji tego zarządu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). Innymi słowy, przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W niniejszej sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia oczywistego naruszenia we wskazanym wyżej znaczeniu powołanych w skardze przepisów art. 189 i 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Zarzut skarżącej dotyczy w istocie ustaleń faktycznych: tożsamości powódki, a nie błędnej wykładni, ani nie niewłaściwego zastosowania przepisów prawa w zakresie obejmującym ocenę legitymacji czynnej właściciela lokalu.

Nie występuję także istotne zagadnienie prawne sformułowane w skardze kasacyjnej.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniesłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Zagadnienie wskazane przez stronę pozwaną nie wykazuje takich cech. Strona pozwana poza sformułowaniem zagadnienia nie przedstawiła argumentów wykazujących znaczenie sformułowanego zagadnienia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jak i rozwoju judykatury.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony pozwanej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2016.1667).